

Sygn. akt: I C 12/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Wojciech Waclaw
Protokolant:	p.o. sekr. sąd. Paulina Pawłowska

po rozpoznaniu w dniu 12 kwietnia 2017 r. w Olsztynie

na rozprawie

sprawy z powództwa **A. P. (1), A. P. (2)**

przeciwko Bankowi (...) w W.

o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powodów na rzecz pozwanego kwotę 2.000 zł tytułem zwrotu części kosztów procesu.

I C 12/17 UZASADNIENIE

Powodowie A. P. (1) i A. P. (2) ostatecznie wnieśli o pozbawienie wykonalności tytułów wykonawczych w postaci nakazu zapłaty Sądu Okręgowego Olsztynie z dnia 2 stycznia 2012 r. - sygn. akt I Nc 152/11 do kwoty 215 105,86 zł oraz nakazu zapłaty Sądu Okręgowego Olsztynie z dnia 13 marca 2014 r. sygn. akt I Nc 27/14 co do kwoty 797 521,06 zł (k. 4,6,15, 16,17).

Na uzasadnienie swego żądania wskazali, iż roszczenia pozwanego Banku (...) w W. jako wierzyciela uległy przedawnieniu.

Jednocześnie posnieśli, iż w dniu 1 czerwca 2010 r. zakończyli działalność gospodarczą w (...) S.C.

Dalej w uzasadnieniu swych roszczeń wskazali, iż roszczenia z poręczenia wekslowego dla kredytobiorcy dotyczyły współwłasności łącznej spółki cywilnej (...).C. A. P. (1), A. P. (2) i I. S., która to spółka nie istnieje od 31 kwietnia 2011 r., natomiast spółka (...) S.C. - A. P. (1), A. P. (2) została zlikwidowana od 1 czerwca 2010 r.

W tym stanie rzeczy wszelkie roszczenia (...) w W. wobec byłych współników z tytułu poręczenia weksla i zabezpieczenia hipotecznego przedawniły się w okresie trzech lat od likwidacji spółki tj. z dniem 1 czerwca 2013 r. (...)

Na rozprawie w dniu 12 kwietnia 2017 r. na podstawie 840 kpc powód wniósł o „stwierdzenie nieważności postępowania (...) od samego początku” w sprawach których dotyczy powództwo.

Nakazy były bowiem wydane na podstawie fikcyjnych i od początku nieważnych poręczeń nieistniejącego w obrocie podmiotu jakim była spółka cywilna. (...)

Pozwany Bank (...) w W. wniósł o oddalenie powództwa, przecząc, by doszło do zaistnienia zdarzeń o jakich mowa w art. 840 kpc. (...)

Sąd ustalił i zważył co następuje:

Bezspornym w niniejszej sprawie jest, iż oba nakazy zapłaty zaskarżone pozwem w sprawie niniejszej, w chwili obecnej są prawomocne, przy czym w obu przypadkach powodowie figurują w orzeczeniach jako pozwane osoby fizyczne, zobowiązane do zapłaty na rzecz pozwanego i wierzyciela w sprawie niniejszej kwot wymienionych w tychże nakazach.

Znajduje to oczywiste potwierdzenie w dołączonych do sprawy aktach źródłowych spraw w jakich orzeczenia te zostały wydane i nie zostały ostatecznie wzruszone, zarówno z pomocą zwyczajnych jak i nadzwyczajnych środków zaskarżenia, co jest w sprawie okolicznością bezsporną.

Stan faktyczny zatem w tym zakresie jest niekwestionowany i jako taki nie wymaga odrębnego omówienia w płaszczyźnie oceny mocy dowodowej i wiarygodności dowodów.

Strony też nie kwestionują zawartych w przywołanych aktach spraw kolejnych dokumentów i czynności procesowych, które w obu sprawach zostały podjęte.

W tej to sytuacji istota rozstrzygnięcia - zważywszy na stanowisko procesowe stron- sprowadza się do prawidłowego ustalenia i oceny, czy oraz kiedy roszczenia pieniężne potwierdzone tytułami egzekucyjnymi w postaci nakazów zapłaty uległy przedawnieniu, wobec wskazanych w nakazach jako pozwanych powodów.

Otóż zebrany w sprawie materiał dowodowy, w szczególności w postaci dołączonych do niej dokumentów pozwala na przyjęcie, iż do przedawnienia roszczenia wobec powodów skutecznie dojść nie mogło, przy czym nieco odmiennie należało ocenić zarzucany pozwem upływ przedawnienia wobec obu tytułów wykonawczych.

Tak też jeśli chodzi o tytuł w postaci nakazu zapłaty z dnia 13 marca 2014 r. wydany w sprawie I Nc 27/14 – to tu zdecydowanie i z góry wskazać należy na to, iż przedawnienie tj. w istocie jego upływ może stanowić jedno ze zdarzeń o jakich mowa w art. 840 § 1 ust. 2 kpc, (tj. następczą niemożność egzekwowania zobowiązania przedawnionego) - lecz jedynie wtedy, gdy jako zdarzenie nastąpiło po zamknięciu rozprawy. (tu odpowiednio należy odnieść tę chwilę do wydania nakazu zapłaty, jeśli nie doszło do skutecznego wniesienia zarzutów, co miało miejsce w sprawie I Nc 27/14).

Jeśli zatem doszłoby hipotetycznie do przedawnienia w roku 2013 r. (zgodnie z twierdzeniami pozwu)- zarzut ów skutecznie mógłby być podniesiony jedynie w toku postępowania rozpoznawczego, zgodnie z literalnie sformułowaną wzmiankowanym przepisem zasadą, co już niweczy podstawę prawną i faktyczną żądania pozwu w tym zakresie.

Niezależnie od tego wskazać należy na treść art. 125 kc w zw. art. 353/2/ kpc wydłużającego z mocy prawa termin przedawnienia co do żądania głównego potwierdzonego wyrokiem (odpowiednio nakazem zapłaty) do 10-ciu lat, co niezależnie niweczy żądanie pozbawienia wykonalności.

Zauważyć wreszcie przy tym należy, iż nawet roszczenia odsetkowe z nakazu, które podlegają przedawnieniu nadal niewydłużonemu, podlegały tu skutecznemu przerwaniu.

Po pierwsze bowiem, odsetki przedawniają się w tym krótkim terminie jedynie na przyszłość od prawomocności orzeczenia, co miało miejsce w dniu 28 10 2014 r. (k. 132 akt I Nc 27/14), zatem termin trzyletni na dzień orzekania w sprawie niniejszej nie mógł upłynąć, po wtóre w dniu 17 12 2014 r skutecznie złożono wniosek o klauzulę wykonalności, po czym wszczęto egzekucję prowadzoną do dnia wyrokowania w sprawie. (k. 146 akt jw.)

Stąd przedawnienie nie mogło tu stanowić skutecznej podstawy z art. 840 § 1 pkt 2 kpc.

Praktycznie te same uwagi należy odnieść do nakazu zapłaty w sprawie I Nc 152/11, choć tu teoretycznie przedawnienie w roku 2013 r. miało nastąpić po powstaniu tytułu.

I tu jednakże należy powtórzyć treść art. 125 kc w zw. art. 353/2/ kpc co do żądania głównego i odsetek do dnia prawomocności nakazu, co miało miejsce w dniu 22 05 2012 r. (k 167 akt I Nc 152/11), przy czym w odniesieniu do odsetek od tejże ostatniej daty zachowują pełną aktualność uwagi dotyczące skutecznej przerwy biegu przedawnienia. Dość jedynie wskazać w tym zakresie na wniosek o nadanie klauzuli z k. 169 z dnia 27 12 2012 r. oraz wniosek o wszczęcie egzekucji, przy potwierdzeniu prowadzonego nadal postępowania egzekucyjnego (por. obwieszczenie o licytacji k. 4 akt I C 517/16, oraz wzmianka o czynnościach egzekucyjnych k. 58 akt).

Stąd i w obrębie drugiego z nakazów brak podstaw do uwzględnienia powództwa w jakimkolwiek zakresie.

Na koniec poczynionych rozważań pozostaje jedynie odniesienie się do zarzutu „nieważności nakazów” sformułowanego na ostatniej rozprawie, który to zarzut z założenia nie mógł być podstawą powództwa opozycyjnego i to z niezależnych od siebie przyczyn.

Po pierwsze bowiem, wskazać tu należy na prekluzję z przepisu art. 843 § 3 kpc uniemożliwiającą modyfikowanie podstaw żądania w stosunku do podstaw wyartykułowanych w pozwie.

Niezależnie od powyższego wskazać należy, iż zarzut „fikcyjności umów” ma charakter prawnomaterialny i mógł oraz winien być podnoszony w toku postępowania rozpoznawczego, nie zaś już poniewczasie.

Proceduralny zaś zarzut „nieważności nakazów” zdaje się przystawać co najwyżej do instytucji wznowienia postępowania, nie zaś powództw przeciwegzekucyjnych, z których to strona powodowa korzysta jednoznacznie w procesie niniejszym.

Argumentacja zaś, iż spółka cywilna rozwiązała się wcześniej nie jest zrozumiała z punktu widzenia powodów jako osób fizycznych figurujących konsekwentnie w obu nakazach i z nakazów tych zobowiązanych do zapłaty.

Stąd orzeczenie jak w pkt I wyroku.

O kosztach procesu orzeczono po myśli art. 98 i 108 kpc oraz posiłkowo art. 102 kpc, zasądzając poniesione przez powoda koszty wynagrodzenia pełnomocnika jedynie w części (w miejsce należy 7217,-zł) przy uwzględnieniu faktu, iż wyrok zapadł po pierwszej rozprawie.